

Το σπίτι του δασκάλου

[...]

Είχε φτάσει το απόγευμα και ο άντρας μου έλειπε. Η σιωπή είχε κατακλύσει την ατμόσφαιρα στο σπίτι. Ξαφνικά, βήματα ακούστηκαν και ο δυνατός κρότος της πόρτας «διέλυσε» την ησυχία. Η καλόκαρδη γυναίκα από το διπλανό σπίτι είχε καταλάβει ποιος είχε καταφθάσει και ευτυχώς πρόλαβε να με ενημερώσει. Με έπιασε κρύος ιδρώτας και η καρδιά μου άρχισε να χτυπά γρήγορα. Μέσα στο άγχος και την αγανάκτηση πρόλαβα να κλείσω τον σύρτη. Τα παιδιά κοίταζαν με παγωμένο βλέμμα και αμίλητα. Μια ανακούφιση με ηρέμησε προς στιγμήν, ώστε να κατορθώσω να σκεφτώ πώς θα το αντιμετωπίσω. Ήξερα τι με περίμενε και γι' αυτό το μυαλό μου θόλωσε. Μέσα στον πανικό ήρθε και ο δεύτερος, πιο έντονος, πιο θυμωμένος χτύπος. Έμεινα σιωπηλή χωρίς να κάνω περιττές κινήσεις. Δυστυχώς, ο χρόνος εξαντλήθηκε και στον τρίτο και πιο επιβλητικό χτύπο, η πόρτα σωριάστηκε μπροστά μου, αποκαλύπτοντας τα πρόσωπα. Οι ελπίδες μου σε μια στιγμή γκρεμίστηκαν. Απευθείας χλώμιασα. Τα παιδιά και αυτά τρομοκρατημένα δεν ήξεραν πώς να αντιδράσουν. Τελικά, πήρα την απόφαση να σηκωθώ. Ήξερα ότι δεν γινόταν να αντιδράσω, γι' αυτό ήθελα να τελειώσει η διαδικασία όσο πιο γρήγορα γινόταν. Πήρα μερικά καλάθια και στρίμωξα τα ρούχα των παιδιών, τα οποία δεν έφταιγαν σε τίποτα να ζουν όλα αυτά. Ένωσα την απανθρωπιά για πρώτη φορά τόσο έντονα. Τα πράγματά μας όλα στον δρόμο και τα παιδιά πάνω τους. Έτσι είχαμε απομείνει χωρίς στέγη πια. Πώς ο κόσμος ήταν τόσο σκληρός; Δεν το άξιζαν τα παιδιά μας. Μετά από λίγη ώρα ένας μαραγκός εμφανίστηκε και ξανατοποθέτησε την πόρτα. Σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Το σπίτι ήταν τόσο ίδιο αλλά και τόσο διαφορετικό για εμάς πια!

Αλκίνοος Σαρίογλου